WIKIPEDIA

Maharashtri

Maharashtri (devanagari: महाराष्ट्री प्राकृत, ordrett «imperiets språk») var et indoarisk språk i det gamle India som var i bruk fra omkring 500 f.Kr. til 500 e.Kr. Språket var det offisielle språket til Satavahana-imperiet frem til de første århundrene av den kristne tidsregning. Under beskyttelsen av dette imperiet, ble maharashtri det mest utbredte folkelige språket (prākrit) i sin tid, og ble talt fra Malwa og Rajputana i nord til Krishna og elveregionen Tungabhadra i sør.

Sanskrit mistet sin høystatus som «formidlende språk» omkring 500 f.Kr., på omkring samme tid som maharashtri kom i bruk og utviklet seg til den dominerende av de tre dramatiske prākriter. Dets litterære bruk ble berømt gjennom utbredelsen av dramaet Kālidāsa.

Regenten Hāla (regjerte 20-24 e.Kr.), som er nevnt i Puranaene som et medlem av Satavahana-dynastiet, benyttet seg av maharashtri til å skrive *Saptashati* (सप्तशती) eller Gāthā Saptashatī, *Setubandh* (सेतुबंध) og *Karpurmanjari* (कर्पुरमंजरी).

En avart av maharashtri, kalt jaina maharashtri, ble også benyttet til å skrive deler av jainismens tekster. Satavahana kongen Hala's *Sattasai*, en antologi på over 700 kjærlighetsdikt, er et av de mest berømte verkene på maharashtri.

I løpet av det 15. og det 16. århundre utviklet maharashtri seg til marathi, og det er også opphav til de moderne språkene konkani, singalesisk og dhivehi. Maharashtri overlevde også lenge i den moderne delstaten Maharashtra, og var vidt utbredt i det vestlige India og endog så langt sør som til deler av India hvor det snakkes kannada.
